

свѣтлината, която идва, не е една и сѣща: различава се отъ оная, която е дошла прѣди нѣколко дена. Въ туй именно седи величието на Божественния Духъ, Който носи неизброими богатства, невидими свѣтове и разкрива какъвъ е Богъ въ Себе Си. Той е нѣщо велико. Срѣщате единъ приятель и казвате: „Ивана, какъ го оцѣнявате?“ — „Той е високъ 1 ¹/₂ метъръ, или 165 с.м., има гжсти вѣжди, въздебелички бърни, обича да похапнува и да попийнува“. Но това не е важно. Дойде день вие го обиквате, и за васъ вече изчезватъ неговитѣ дебели бърни, неговитѣ вѣншни, невидими недостатъци — почвате да виждате въ него нѣщо друго. Значи, снемате първата обвивка на орѣха, виждате неговия умъ. Ако го посадите, половината отъ орѣхитѣ, които ще роди, ще бждатъ за васъ, другата половина за него. Ако го изедете, какво ще се ползвате? Нѣма да се ползвате нито вие, нито Иванъ. Тѣй щото, Духътъ, когато дойде, казва, че всѣки день трѣбва да посѣвате по-добри мисли, по-добри желанія. Срѣщате единъ вашъ приятель, и нѣкой пжтъ казвате: „Не зная какво да говоря“. Виждате, че хората бѣбратъ много, а вие не знаете какво да кажете, или говорите много работи, но не онова, което ви трѣбва. Най-първо трѣбва да посадите орѣха и, слѣдъ като го посадите, тогава може да разговаряте колкото искате. Прѣди да посадите орѣха, недѣйте говори. Онзи, който е работилъ, върне се въ кжщи и приказва: „Работихъ, уморенъ съмъ, гладенъ съмъ“. Говоренето показва извѣстни отношения, които сѣществуватъ между насъ и нашитѣ дѣйствия. Първото нѣщо, което трѣбва да правите всѣки день, то е да си